

SMÍCHOVSKÝ

Informační týdeník Sboru CASD Praha 5 – Smíchov

ZPRAVODAJ

16. KVĚTNA 2026

Číslo 1312/ Ročník 26

304

EPIŠTOLA

EREMOS TOPOS

VĚŘÍTE V BOHA?

**7 RŮST VE
VZTAHU S BOHEM
PRAKTICKÁ MODLITBA**

**JAN BEZDĚKOVSKÝ
I BLÁZEN NEMUSÍ BÝT
HLUPÁK**

1. Korintským 1,18-25

Bohoslužby.online

ONLINE PŘENOŠY SBORU CASD PRAHA SMÍCHOV

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

9,30 hodin

Studium sobotní školy a dětské sobotní školy – vede Jan Špinar

Téma úkolu: „Praktická modlitba“

- Společná píseň č. 285 „*Soboto krásná*“
- Biblický text „*Matouš 6,5–8*“ a modlitba
- Studium probíhá ve třídách pod vedením učitelů
Miloš Pařík, Anna Boušková, Milada Macháňová
- Sbírka pro potřeby misie
- Video prezentace „*Křídla nad Papuou*“
- Společná píseň č. 147 „*Tam nad hvězdami*“
- Modlitba

10:30 hodin

Přestávka

10:45 hodin

Bohoslužba – vede Milan Müller

- **Přivítání, sborová oznámení**
- **Společné chvály**
„Immanuel I“
Žalm 86, 8-13 - biblický text
„Můj králi, má spásu“
- Modlitba
- Sbírka pro potřeby sboru
- **Příběh pro děti** – Jan Bezděkovský
- Sborová píseň „*Vím, než se vrátí*“ – Smíchovský pěvecký sbor
- **Čtení textu Bible** – *1. Korintským 1,18-25*
- Tichá modlitba
- **Kázání** – **Jan Bezděkovský**
Téma: „I blázen nemusí být hlupák“
- Chvilke ke ztišení – *píseň „Jak absurdní“*– „Abel“ revival
- Společná píseň č. 24 „*Bůh je má píseň*“
- Modlitba – Jan Bezděkovský
- Společná píseň č. 281 „*Bud', mocný Bože, s námi*“ vsedě
- Soukromé tiché modlitby a rozjímání vsedě

Oznámení

- Přejeme požehnanou sobotu všem, kteří navštívili náš sbor.
- Dnes, 16. 5., bude kázáním z Bible sloužit bratr Jan Bezděkovský.
- Příští sobotu, 23. 5., bude slovem sloužit bratr Václav Vondrášek.
- Dnes v sobotu, 16. 5., jste zváni na Autorské čtení II z životopisu Miloslav Žalud od 14⁰⁰ hod v učebně sboru.
- V neděli, 17. 5., jste zváni na výlet T.O.M. „Krásné vyhlídky II“.
 - V sobotu, 23. 5., je naplánované setkání Klubu zdraví Od 14⁰⁰ hod s Robertem Žížkou „Jak nestárnout“
- V pátek, 29. 5., proběhne v našem sboru akce „Noc kostelů 26“
 - V sobotu, 30. 5., se uskuteční setkání KD2000 v Litoměřicích u Mervartů od 15⁰⁰ hod
 - V sobotu odpoledne, 6. 6., zveme všechny malé i velké na „Dětské odpoledne“ od 14⁰⁰ hod.
 - V sobotu, 13. 6., jste zváni na setkání žen a dívek na téma „Izrael ve vzpomínkách“ od 14³⁰ hod do Třebotova.
- Prosíme, myslíme na svých modlitbách na sestry a bratry, kteří jsou nemocní nebo prožívají různé nemilé životní situace.
 - Připojte se k nám v měsíci květnu a myslíme na svých modlitbách na: *nemocné a potřebné*.
- Bankovní účet sboru: 5053339/0800, do textu jméno a účel.

V období 17. – 23. 5. 2026 oslaví narozeniny:

Hronová Eva (22.5.)

Přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

P.S. Omlouváme se všem, na které jsme zapomněli. Nebyl to úmysl.

QR Platba - Misie

Pravidelné sborové sbírky

Účel: sbírka misie

Bankovní účet: 5053339/0800

Variabilní symbol: 11106

Účel: sbírka pro sbor

Bankovní účet: 5053339/0800

Variabilní symbol: 777

QR Platba - Sbor

VZKAZY, PODĚKOVÁNÍ, NABÍDKA...

*„Neboť jsem jist, že ani smrt...
nedokáže nás odloučit od lásky Boží,
která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“*

Daniel KUBEČKA

* 10. 9. 1966 + 7. 5. 2026

Jeho srdce dotlouklo tiše po dlouhé těžké nemoci.

S nadějí vyhlížíme budoucí shledání.

Rozloučení se uskutečnilo 15. 5. 2026.

Za projevenou soustrast děkujeme

*„Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.“*

Bohuslav ZÁMEČNÍK

*21. 6. 1948 + 13. 5. 2026

Se smutkem v srdci, ale s nadějí na setkání oznamujeme
že nás opustil tatínek, dědeček a bratr ve věku 77 let.

Rozloučením s naším milým proběhne dne 21. 5. 2026 v 10 hodin
v obřadní síni na sokolovském hřbitově.

Za projevenou soustrast děkujeme

Kazatelská epistola Smíchovským - 304. kapitola

EREMOS TOPOS

Milí bratři a sestry,
dostal jsem možnost napsat pár
slov pro naše shromáždění a
dlouho jsem přemýšlel, co vlastně
sdílet. Nechtěl jsem psát něco
naučného nebo moudře znějícího,
ale spíš něco opravdového z cesty,
kterou sám procházím a prožívám.

V poslední době často přemýšlím
nad tím, jak Ježíš odcházel na
„pusté místo“. V Bibli je pro to
výraz, eremos topos" Jinak místo
samoty. Dříve jsem tomu moc
nerozuměl. Samota mi připadala

spíš jako něco těžkého, jako období, kdy člověk neví co dál. Postupně, ale začínám vidět, že právě tam se dějí důležité věci mezi člověkem a Bohem.

Do takového ticha jsem se dostal i ve chvíli, kdy jsme přišli o našeho syna Adámka. Jsou situace, na které člověk nemá připravená slova ani odpovědi. Víra tehdy není silná řeč ani jistota ve všem, ale někdy jen tiché volání k Bohu a rozhodnutí zůstat u něj, i když srdce bolí.

Právě v těch chvílích jsem začal jinak chápat, co znamená být před Bohem pravdivý. Na tom „pustém místě“ si člověk uvědomí, že nemusí vůbec nic dokazovat. Člověk může být unavený, zlomený a hledající, vyčerpaný, ale Bůh nehledá dokonalost, ale otevřená srdce. A tam začíná člověk poznávat Boha i sebe. Tam začíná být člověk v Kristu dokonalá bytost.

V Bibli lidé potkávali Boha často mimo dav, a to na poušti, na horách, v tichu (viz. Eliáš 1. Kral. 19 kap.) A Ježíš sám ukazuje, že i On odcházel do samoty, aby byl s Otcem. To mě učí, že někdy není špatné zpomalit a dovolit Bohu, aby pracoval v nás, nejen skrze nás. Možná někdo z vás prožívá své vlastní období ticha, ztráty nebo otázek. Ne vždy rozumíme tomu, co se děje, ale můžeme se učit Bohu důvěřovat i uprostřed věcí, které přesahují naše chápání.

Děkuji Bohu za naše společenství, protože právě mezi vámi se učím víře, trpělivosti i naději. A přeji nám všem, abychom se nebáli chvílí, kdy nás Bůh vede stranou, protože právě tam nás často tiše drží blízko sebe.

„Hospodin je blízko těm, kdo mají zkroušené srdce, zachraňuje ty, kdo jsou zdeptáni na duchu.“ Žalm 34,19.

S vděčností a pokojem váš bratr, a spolubojovník v Kristu Ježíši Martin Šarközi

Drazí bratři a sestry, moji přátelé,

chci se s vámi dnes podělit o něco velmi osobního. Nedávno jsem procházel situaci, která otřásla celou naší rodinou. Byl to ten moment, kdy se vás zmocní úzkost a vy máte strach, jak to všechno dopadne. V cizím světě v jiné kultuře, nerozumíte jazyku, a teď jste v nesnázích. Čekáte, co bude dál? Bude stačit moje, naše víra? V té chvíli jsem stál ve víře, ale zároveň jsem cítil svou lidskou slabost. Volal jsem vám, svým sestřám a bratrům v Kristu, a prosil vás o modlitby.

Právě tahle zkušenost – kdy jsem viděl, jak Bůh zasahuje i uprostřed mého strachu – mě vedla k hlubokému zamyšlení nad tím, jaká je vlastně moje a naše víra. Děkuji za tu lekci, protože mě přivedla k otázce, kterou dnes kladu i vám:

VĚŘÍTE V BOHA?

Pojďte se mnou na chvíli pohlédnout na naše slabosti, které se v Boží moci proměňují v sílu.

Často se totiž podobáme Mojžíšovi. On s Bohem mluvil, viděl Jeho zázraky, a přesto Bohu namítal: „Co když mi neuvěří?“ Exodus 4,1.

Mojžíšova pochybnost nebyla o tom, zda Bůh existuje, ale o tom, zda Boží moc dokáže pohnout srdcem druhého člověka. Báł se, že on sám jako nástroj nebude stačit.

Nebo si vzpomeňme na Abrahama, otce víry. Když v cizím městě lhal o své ženě, jeho vysvětlení bylo prosté:

„*Myslel jsem si, že na tomto místě není Boží přítomnost.*“ (bázeň Boží) Genesis 20,11.

Udělal stejnou chybu, kterou děláme často i my – uvěřil svému pocitu ohrožení víc než Boží všudypřítomnosti. Podíval se na lidi kolem sebe a v duchu je odepsal jako „bezbožné“ a „nespasitelné“.

Bůh nám ale nic netají. Skrze tyto příběhy nám ukazuje, že naše víra nemá být křečovitou snahou lidí měnit našimi silami. On nám připomíná:

„*Nikdo ke mně nemůže přijít, pokud ho nepřítáhne Otec.*“ Jan 6,44

Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a došli k poznání pravdy.“ 1. Timoteovi 2,4

Tady narážíme na pravdu, která mě zasáhla:

„*Věřit v Boha znamená věřit i v to, že On má klíč ke každému člověku.*“

Pokud nevěříme, že lidé v našem okolí mohou být zachráněni, pak naše víra končí tam, kde začíná náš strach.

Moje zkušenost s krizí v rodině mě naučila, že Bůh je přítomen i tam, kde já cítím jen prázdnotu nebo ohrožení. Chci vás dnes povzbudit: Nepodléhejme pocitu, že svět kolem nás je „nespasitelný“. To není naše starost. Naší starostí je věřit Bohu, že On své dílo v lidech dokončí – i v těch, které jsme my už dávno v duchu odepsali.

Zkusme se dnes podívat na své okolí ne skrze svou slabost, ale skrze Boží sílu, která je v nás. Protože tam, kde my nevidíme žádnou naději, Bůh už dávno připravuje cestu.

Můj tatínek jednou na mém křtu řekl: „*Co Bůh započal, také dokončí*“

Věřím, že Bůh může i naši víru posunout k našim blízkým tak, aby mohli skrze nás cítit život.

Martin Šarközi

SOBOTNÍ ŠKOLA

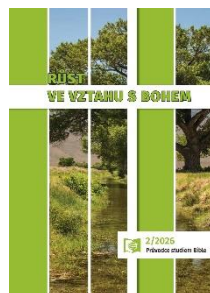
Téma 2. čtvrtletí 2026: RŮST VE VZTAHU S BOHEM

Lekce 7: Praktická modlitba

Základní verš

„*Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště.*“ (Ž 62,9)

Tento týden bude pokračovat v přemýšlení o důležitosti modlitby pro náš duchovní život. Tentokrát se zaměříme na její konkrétní a praktické aspekty – tedy jak se modlit v dobách krize, jak rozumět zdánlivě nevyslyšeným prosbám a jak nás sám Ježíš učil rozmlouvat s Otcem.

- 1Kr 19,12–15: Eliáš – modlitba uprostřed životní krize (neděle)
- 2K 12,7–9: Pavel – případy „nevyslyšených“ modliteb (pondělí)
- Mt 6,5–15: Ježíš – nejkrásnější lekce modlitby (úterý)
- Da 9,4–19: Daniel – modlitba zahrnující chválu, vyznání, prosby i děkování (středa)
- Ř 8,26.27: Proč a jak se tedy modlit? (čtvrtek)

Otázky:

- Co pro nás znamená modlitba?
- Jak nám pomůže modlitba v krizi?
- Povznášejí vděčnost a chvály naše srdce blíže Bohu?

PDF lekce: https://sobotniskola.casd.cz/lekce_PDF/aktualni/07pdf

V tomto čtvrtletí otvíráme témata sobotní školy v pořadu Bible pro dnešek – pořad HopeTV inspirovaný tématem lekcí sobotní školy <https://sobotniskola.casd.cz/bible-pro-dnesek/>

Studium každý pátek od 20 hodin na adrese <https://meet.google.com/pkn-hzjb-nja>

Luděk Bouška

Co tomu říká Bible

Příliš drahá svoboda

Vlastimil Fürst

(dokončení z minulého čísla)

Jan Amos Komenský – nejznámější exulant

Díky tomu, co začal mistr Jan Hus, si mohli Češi po krátkou dobu svobodně volit, zda chtějí patřit ke katolické církvi, kterou chtěl v Kostnici upálený reformátor vrátit zpět k původnímu Ježíšovu učení, nebo se mohli stát součástí Jednoty bratrské, jejíž vznik byl ovlivněn odkazem mistra Jana Husa.

Jan Amos Komenský se narodil 28. března 1592. Nevíme, zda jeho rodnou obcí byl Uherský Brod, Nivnice nebo Komňa. Víme ale, že jako dítě protestantských rodičů navštěvoval strážnickou bratrskou školu. Byla to doba, kdy na území Moravy bojovala vojska Štěpána Bočkaje s vládní habsburskou armádou. Mladý Jan tehdy přišel o rodiče i o školu.

Díky svému nadání nakonec vystudoval teologii v Heidelbergu a brzy po návratu na Moravu byl v roce 1616 ordinován na kněze. Krátce pak působil ve Fulneku, kde vedl sbor Jednoty bratrské a učil na místní škole. Po bitvě na Bílé hoře byl Fulnek vydrancován císařským katolickým vojskem, které zničilo nejen bratrskou modlitebnu, ale i budovu školy. Komenský se pak krátce ukrýval v nedalekých Oderských horách.

V té době začíná další období nesvobody, jejímž původcem je katolická církev. Císař Ferdinand II. Habsburský vydává 31. července 1627 patent, kterým nařizuje nekatolické šlechtě, aby buď přijala katolickou víru, nebo tu zanechala svůj majetek a opustila zemi. V praxi to znamenalo zabavení majetku ve prospěch katolické církve.

Jan Amos Komenský odešel v lednu 1628 do polského Lešna, kde prožil následujících 19 let. V této době odešly z území Čech a Moravy tisíce bratrských rodin. Zanechali tu své domy, pole, lesy i vinice, protože svoboda vyznání byla pro ně víc než opouštěný majetek. Z území, na němž tehdy žily necelé dva miliony lidí, odešlo dvě stě tisíc dospělých obyvatel.

Evropa se pak na několik století dostává do fáze, kdy o všem, co se na jejím území děje, rozhodují panovníci řízení prostřednictvím církve z Vatikánu. Tak vypadá svoboda „po katolicku“.

SVOBODA „PO KOMUNISTICKU“

Posuňme se nyní do minulého století, mnoho z nás tu dobu zažilo. Sám osobně jsem si mohl vyzkoušet, jak chutná výsledek na Krajské správě Sboru národní bezpečnosti, která měla v Brně sídlo na Leninově ulici.

Po únoru 1948 převzala v naší zemi vládu Komunistická strana Československa, která byla loutkou v rukou Sovětského svazu. Přestože komunisté zpočátku slibovali svobodu vyznání, skutečnost byla jiná.

Jeden z mnoha exulantů

Svobodu „po komunisticku“ si ještě většina z nás pamatuje. Proto postačí jen jeden krátký příběh. Pavel byl šikovný kluk. Už v první třídě udivoval nejen tím, co znal, ale zvláště tím, jak dokázal uvažovat. Měl ale smůlu. Jeho táta byl farář, který se nikdy nesmířil s tím, že komunisté jeho rodině zabavili továrnu, vybudovanou dědou vlastně z ničeho.

Pavel rostl, měl vždy samé jedničky, jen z občanské nauky míval na druhém stupni horší známku, protože odmítal papouškovat to, co jim soudruh učitel vtlučoval do hlavy. Jednou měl dokonce i trojku z chování, prý za drzé jednání s učitelem. Vždy, když se ho někdo zeptal, čím bude, až vyroste, odpověděl: „Budu chirurgem!“ Všichni se mu směli. Dokonce i rodiče se mu snažili vysvětlit, ať na tento bláznivý sen rychle zapomenou, protože jinak se bude celý život trápit.

Po základní škole skončil na učilišti, a to mu ještě ředitel často opakoval, že by mu měl být vděčný, protože jinde by ho nevzali. Zdálo se, že lékařem nikdy nebude. Čekala ho dráha instalatéra.

Měl vše, co potřebuje člověk, který se chce stát lékařem. Byl bystrý, inteligentní, šikovný... Jenomže neměl ten správný, tedy dělnický původ.

V osmnácti dostal výuční list a také povolávací rozkaz. V té době měl už ale plán, jak by mohl utéct na západ. Jedině tam se mu totiž mohl splnit jeho sen. Útěk se mu povedl. Seznámil se s Turkem, řidičem kamionu, který k nám vozil zboží ze západu. V den, kdy měl narukovat, ho řidič schoval mezi náklad převážený do Itálie. Pavel prožil deset hodin strachu, ale vyplatily se. V Rakousku žil několik týdnů v utečeneckém táboře, pak odjel do Kanady, kde dostal statut politického uprchlíka.

Jako vyučený instalatér, který měl „zlaté české ruce“, neměl nouzi o práci. Při ní si dokončil střední vzdělání a po třech letech mohl zahájit studium medicíny. Vše nakonec zvládl, přestože si na studia musel i nadále vydělávat.

Splnil si svůj sen, o kterém by si doma, v tehdejší Československé socialistické republice, mohl nechat jenom zdát. Tak vypadá svoboda „po komunistickou“.

SVOBODA „PO MUSLIMSKU“

V úvodu jsem napsal, že žijeme v době, kdy se můžeme svobodně rozhodnout, zda se zařadíme mezi věřící, nebo ateisty. Věřící si mohou zvolit, zda budou křesťany, hinduisty, buddhisty, jogíny anebo se přidají ke skupině muslimů, jejichž počet v Evropě v posledních letech raketově roste.

I my křesťané si můžeme svobodně vybrat, zda budeme součástí katolické církve, nebo se raději poohlédneme po některé z menších církví, které vznikly díky reformaci, v níž naše země hrála velice významnou roli.

Bereme to jako samozřejmost. Žijeme přece v Evropě, kde pro všechny platí Listina základních práv a svobod. Tak proč se bát?

Křesťany je třeba zabíjet

V poslední době se hodně hovoří o tom, jak náš svět pomalu, kousek po kousku, ovládají lidé, kteří mají jeden cíl – zavést islámskou víru i právo šaría povinně pro všechny obyvatele naší planety. Není to vlastně nic nového. Podobný cíl, naprosto oklestit svobodu člověka, měl středověký katolicismus i novodobý komunismus.

Odborníci dnes dělí islám na náboženský a politický. Právě ten politický má na svědomí současný islámský terorismus i vznik Islámského státu. Islamisté, jak jsou zastánci politického islámu nazýváni, jsou v současné době největší viditelnou hrozbou pro naši svobodu.

Tento radikální islám je v podání islamistů nebezpečný i pro samotné muslimy. Přesvědčila se o tom mladá žena v jedné z umírněných islámských zemí, která si dovolila vyjít ven bez zahalené tváře. Ještě nedávno to v jejich městě bylo možné, protože místní muslimové nepovažovali odhalenou tvář za hřích. Poté, co město ovládli islamisté, se situace změnila. Ženu uviděl příslušník nových islámských milicí. Přinutil ji pokleknout a kolemjdoucím oznámil, že tato žena spáchala smrtelný hřích. Po tomto rychlém soudu ji zastřelil ranou do týla...

Podobná videa můžeme v poslední době vidět na internetu. Nejčastěji jsou to popravy lidí, kteří na území, kde vládne islám, odmítli vyměnit víru v Krista za víru v Alláha. Takových případů jsou každý rok tisíce.

Možná si říkáme, že se to vše děje daleko a nám v Evropě něco takového nehrozí. Je to omyl. I v Evropě už jsou místa, kde stát jen trpně přihlíží praktikování práva šaría třeba na sídlištích, kde tvoří muslimové většinu obyvatel.

Letos v březnu si v německém Neu-Ulmu učitelky základní školy stěžovaly na muslimské žáky hovořící v hodinách etiky o tom, že křesťany je třeba zabíjet. Ochránci práv menšin okamžitě přispěchali s vysvětlením, že žáci jsou obětí špatného sociálního systému. Snažili se ututlat fakt, že tyto děti někdo plánovitě vede k nenávisti vůči každému, kdo věří jinak než jejich rodiče.

Pokud nechceme přehlížet fakta, pak si díky zprávám ze zahraničí můžeme udělat poměrně jasný obrázek, jak vypadá svoboda „po muslimsku“. Pokud nejsme

lhostejní, pak bychom měli vnímat nebezpečí islamizace Evropy. Tu je třeba chránit před vlivem zastánců politického islámu, kteří by i u nás rádi zavedli pro zde žijící muslimy právo šaría. Můžeme se totiž obávat, jestli by později nechtěli rozšířit závaznost islámského práva i pro všechny ostatní.

JAK DLOUHO JEŠTĚ BUDEME SVOBODNÍ?

Stále více lidí dnes varuje před faktem, že takové svobodě, jakou máme v naší zemi, se už dlouho těšit nebudeme. Je toto varování odrazem reality? Není to jen snaha některých lidí zviditelnit se?

Jedna lidová moudrost s nadsázkou říká: „Všichni chtějí jen tvé dobro. Tak si dej pozor, ať ti ho neukradnou!“ Myslím, že toto varování zůstane pravdivé, i když místo slova dobro použijeme termín svoboda: „Všichni chtějí jen tvou svobodu. Tak si dej pozor, ať ti ji neukradnou!“ Svoboda je totiž stav, který je příliš vratký na to, abychom se mohli domnívat, že se nemůže změnit během krátké doby v nesvobodu.

Možná právě proto jsem věnoval tolik prostoru příkladům z historie. Té vzdálené, ale i té, kterou si ještě pamatujeme.

Co to vlastně je svoboda?

O svobodě se v poslední době hodně mluví. Otázkou je, co si kdo pod tímto termínem představuje.

Mnozí lidé zaměňují svobodu za anarchii – stav, kdy si dělám, co chci, a neberu přitom ohled na druhé lidi. Jediný zákon, který přitom platí, je právo silnějšího. V historii bychom našli spoustu příkladů, jak to pak ve společnosti vypadalo. Pokud si chceme sami udělat obrázek, stačí si něco přečíst třeba o Francouzské revoluci nebo o tom, jak to vypadalo v Rusku po Velké říjnové socialistické revoluci. Tisíce lidí zemřelo jen proto, že byli slabší než ten, komu se znelíbili.

Co to je svoboda? Na teologickém semináři jsme se učili, že svoboda je volba alespoň mezi dvěma možnostmi s tím, že dopředu víme, jaké důsledky nám každé rozhodnutí přinese. Myslím, že je to dobrá definice.

Problém je v tom, že podle této definice jsme svobodní vždy. Svobodný byl mistr Jan Hus, který odmítl odvolat své učení a tím si vlastně vybral smrt na hranici. Totéž můžeme říci o Janu Amosu Komenském, který odmítl přijmout katolickou víru a raději odešel ze své vlasti. Svobodný byl i Pavel, který chtěl uskutečnit svůj sen, a proto odešel na Západ.

Každodenní rozhodování

Svoboda není snadná. Právě proto, že jsme svobodní, se musíme každý den mnohokrát rozhodovat.

Tak například:

- pojedu do práce pohodlně autem, nebo raději půjdu pěšky, což je pro mne nepochoybně zdravější?
- dám si po práci v hospodě dvě piva, nebo se raději vrátím domů a ty dvě hodiny, které bych u piva strávil, prožiji smysluplněji?
- zůstanu věrný své ženě, nebo budu hledat porozumění a sex třeba u sousedky?

Všechny tyto každodenní volby rozhodují o mé budoucnosti. O tom, jak dlouho budu zdrav, zda budu mít spokojené manželství, jestli mne nevyhodí z práce jen proto, že jsem často „pod vlivem“ ...

Nejdůležitějším životním rozhodnutím je však můj vztah k Bohu. Co s ním udělám? Budu rozvíjet svou víru i za cenu překonávání překážek, nebo raději půjdu snadnější cestou přizpůsobení se?

Bible, jež je základem úvah vycházejících v této edici, říká, že náš pozemský život má smysl jen tehdy, pokud ho využijeme k přípravě na věčnou existenci v Božím království. Tuto možnost nabízí Stvořitel každému, kdo touží po životě ve společnosti, kde už nebude hřích, zlo a násilí.

Jak se rozhodnu? Zvolím život s Bohem, nebo se pokusím být na svém Tvůrci nezávislý? Problém je v tom, že ten, kdo chce být nezávislý na Bohu, upadá zákonitě do jiných závislostí, které všechny končí hrobem.

Bible varuje před zvláštní mocností

Rozhodnutí pro život s Bohem má ještě jednu výhodu. Otevírá mi pohled do budoucnosti – té blízké i té vzdálenější. Mohu dokonce pochopit, odkud hrozí největší nebezpečí pro mé další svobodné rozhodování, zda a komu mohu věřit.

V Bibli je několik míst varujících nás před zvláštní mocností mající v závěru světových dějin znovu takovou moc, jakou měla v temném středověku. Podívejme se alespoň na jeden z textů, který přináší dost překvapující odhalení.

Apoštol Jan, jeden z Ježíšových učedníků, prožil kvůli své víře několik let ve vyhnanství. Bůh ho ale neopustil ani na malém ostrůvku Patmos. Zvláštním způsobem, nazývaném v Bibli „viděním“, mu odkrýval budoucí události. Jedno z těchto vidění popsal Jan slovy: „*Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha.*

Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc.

Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou; klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“ (Zjevení 13,1–4).

Něco podobného viděl i prorok Daniel, který žil o pár století dříve. Také popisuje šelmu, která má zvláštní roh – chápeme ho jako symbol politické moci: „*Potom jsem v nočním vidění viděl, hle, čtvrté zvíře, strašné, příšerné a mimořádně mocné. Mělo veliké železné zuby, žralo a drtilo a zbytek rozšlapávalo svýma nohama. Bylo odlišné ode všech předešlých zvířat a mělo deset rohů.*

Prohlížel jsem rohy, a hle, vyrostl mezi nimi další malý roh a tři z dřívějších rohů byly před ním vyvráceny.

Hle, na tom rohu byly oči jako oči lidské a ústa, která mluvila troufale“ (Daniel 7,7.8).

Otázkou je, kdo představuje tuto mocnost, která má v Bibli tolik nepěkných jmen. Kdo je tou šelmou, malým rohem nebo antikristem? Jan Amos Komenský v tom měl

jasno. Ve své knize „Retuňk proti Antikristu a svodům“ píše ve 21. kapitole: „Ukážít pak to, že papež římský, ten, kterýž hlavou církve a náměstkem Kristovým se býti praví, ten, kterýž nejsvětějším se jmenuje, ten, kterýž všeho křesťanstva správcem býti chce, ten, pravím, že jest veliký ten Antikrist a škodlivý všeho světa svůdce, toho mocně a patrně dokáží.

Což, osvědčuji se Bohem, zpytatelem srdcí, že nečiním z žádosti potupy a na vzdoru straně té, kteráž papeže se přidrží: ale z potřeby, pro retuňk duší lidských. Ó byt' chtěl papež tím býti, čímž se býti praví (t. biskupem věrným a pastýřem církve), abychom mohli všickní k němu uctivost chovati! Ó, byt' na někom jiném, nežli na něm se bylo splnilo, což o Antikristu předpovídáno!“ Termín „retuňk“ nám možná nic neříká. V moderní češtině by název knihy zněl: „Ochrana před Antikristem a jeho svody“.

Šelma se probouzí

V Janově popisu vidění budoucnosti jsme četli o jedné z hlav šelmy, která vypadala jako „smrtečně zraněná“. Papežství, podle našeho chápání symbolizované touto šelmou, mělo absolutní moc 1260 let. Tato nadvláda skončila v roce 1798, když generál Bertier, jeden z velitelů Napoleonovy armády, na přímý rozkaz svého císaře zajal papeže Jana VII. Absolutní politická moc Vatikánu se začala hroutit a o dvě století později to vypadalo, že se z této rány papežství už nevzpamatuje. Jenže se stalo něco, s čím asi nikdo nepočítal, a moc Vatikánu znovu roste.

Jak už jsem zmínil, odborníci dělí islám na náboženský a politický. Stejným pohledem je možné podívat se i na katolicismus. Vedle náboženského poslání je v průběhu staletí možné pozorovat i jeho politické ambice. Vliv katolické církve v posledních letech stále roste a Vatikán díky tomu získává ve společnosti stále pevnější pozice. Současný svět pod tlakem různých válek, přírodních katastrof a hospodářských krizí postrádá tmelící sílu. To vše nahrává politickému katolicismu v jeho snaze ovlivňovat dějiny tohoto světa.

PŮVODCE VŠEHO ZLA

Michael a jeho andělé se utkali s drakem.

Při přemýšlení o svobodě a o těch, kteří se nás o ni snaží připravit, bychom neměli zapomínat na bytost stojící v pozadí. Kdo dává moc šelmě, která je symbolem politického katolicismu? Jan píše: „*Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc*“ (Zjevení 13,12).

V pozadí toho všeho je „drak“. Aby bylo jasné, koho tím Jan myslí, raději tuto bytost důkladně popíše: „*A strhla se bitva na nebi:*

Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé“ (Zjevení 12,7-9).

Jan píše: „*ten dávný had*“. Odkazuje nás tím hned na začátek Bible, kde je popsán příběh o tom, jak ďábel, „převlečený za hada“, svádí naše prarodiče do odboje vůči Stvořiteli. Skutečnost, že jsme všichni hříšní, dokazuje, že se mu to tehdy povedlo.

Bible ale jasně říká, jak tento svůdce dopadne: „*Jejich svůdce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok*“ (Zjevení 20,10). Blíží se den, kdy ďábel skončí v ohnivém jezeře, které pozře nejen jeho, ale i všechny, kteří se rozhodli bojovat na jeho straně.

Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje

Poznání, že za vším zlem ve vesmíru stojí ďábel, je velice důležité. Díky němu si můžeme uvědomit, že nemusíme nenávidět lidi, kteří dnes slouží „ismům“ snažícím se nás připravit o naši svobodu. Tito lidé nejsou našimi nepřáteli. Tím skutečným nepřítelem je ďábel.

Ježíš říká: „Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí“ (Lukáš 6,27). Dlouho jsem nechápal, jak to myslí. Pochopil jsem to až ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že jsme všichni na jedné lodi. Každý z nás občas podléhá ďáblovým svodům a pak škodí sobě i druhým. Přitom každý z nás má možnost se z tohoto ďáblova svodu vymanit.

Jakub dává důležitou radu: „*Podříd'te se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám*“ (Jakub 4,7). To, jak se chovám k lidem, kteří se vůči mně chovají nepřátelsky, rozhoduje o tom, komu pomáhám. Zda Bohu, nebo ďáblu.

Jedna stará křesťanská moudrost říká, že Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje. Bůh od nás, kteří jsme se rozhodli pro život s ním, očekává, že budeme jeho lásku projevovat i vůči těm, kteří se k nám právě teď nechovají zrovna přátelsky. Oni nejsou původci zla. Jen je právě teď ďábel používá jako svou loutku a oni mu to budou dovolovat tak dlouho, dokud se nesetkají s praktickým projevem Boží lásky.

Druhé lidi bych neměl hodnotit podle toho, zda jsou katolíci, protestanti, komunisté, nacisté, muslimové či buddhisté. To, že je někdo součástí moci, kterou Bible popisuje jako šelmu, ještě neznamená, že je to špatný člověk. Každého bych měl hodnotit spíše podle „ovoce“ jeho skutků. Podle toho, jakým vlivem působí na druhé lidi. Jaké důsledky má jeho chování. Nakonec, tak to radí i Ježíš, když varuje před falešnými proroky: „*A tak je poznáte po jejich ovoci*“ (Matouš 7,20).

NEBESKÁ SVOBODA

Blíží se chvíle, kdy bude ďábel, původce zla, zničen. Skončí dějiny zla. Už zde nebudou „šelmy“, které by nás okrádaly o naši svobodu. Pokud se rozhodneme pro život s Bohem, pak nás čeká skutečně svobodný život, život věčný. Podívejme se, jak bude vypadat prostředí připravené pro lidi, kteří si vybrali „nebeskou svobodu“: „*To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu.*

Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. V něm se shromáždí sláva i čest národů.

A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.

A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova.

Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy.

A nebude tam nic prokletého.

Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit, budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno. Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků“ (Zjevení 21,23–22,5).

Tento rok si připomínáme smutné výročí. Od chvíle, kdy mistr Jan Hus svůj boj za svobodu vyznání zaplatil vlastním životem, uplynulo 600 let. Krátce před svou smrtí napsal: „*Lépe jest dobře zemřítí nežli zle živu býti. Pro trest smrti nemá se hřešiti... Kdo smrti se bojí, ztrácí radosti života. Nade vším vítězí pravda. Vítězí, kdo jest usmrcován.*“ (Dopis z 10. 6. 1415)

Zatím žijeme v zemi, kde si můžeme svobodně vybrat svou víru. Můžeme věřit v Boha, anebo tomu, že není. Můžeme věřit, že Bůh stvořil náš svět i život na něm, anebo se naše víra může upínat k evoluci.

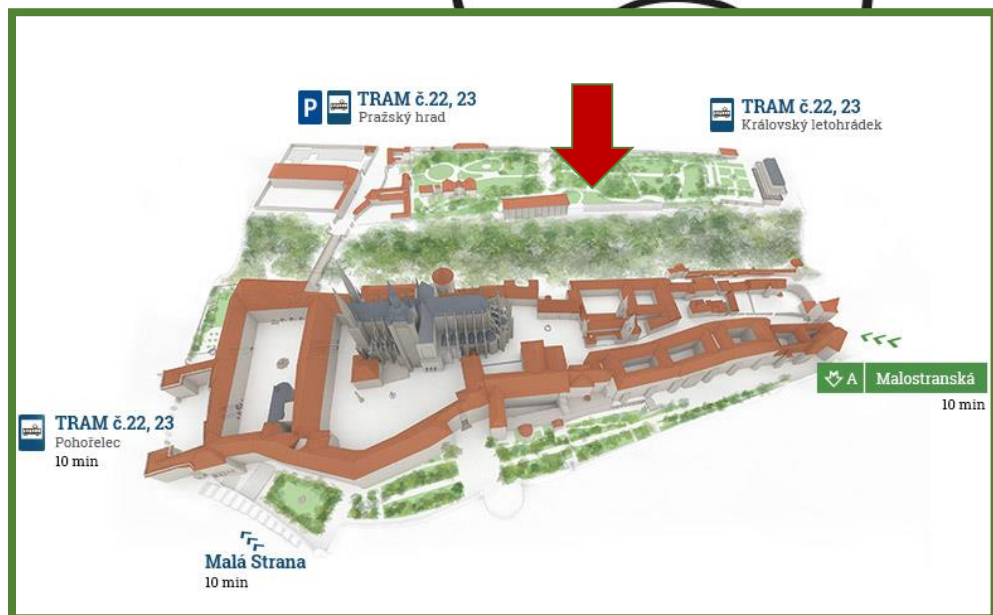
Pokud Bible nelže, tato neskutečná svoboda skončí. Znovu budeme mít na výběr pouze ze dvou možností. „Pokleknout“ před drakem a jednou s ním skončit v ohnivém jezeře, nebo zůstat věrní Bohu a žít s ním věčně ve skutečně svobodné společnosti.

Mistr Jan Hus zvolil časnou smrt ve víře, že mu Bůh vše, co tu ztratil, bohatě vynahradí v nebeském království. Díky jeho smrti začal proces, který nám dnes dává možnost žít v tak neskutečné svobodě, jakou lidé ještě nikdy neměli.

Bůh mi dává svobodu. Záleží jen na mně, jak se rozhodnu.

DĚTSKÝ DEN NA PRAŽSKÉM HRADE

PRAŽSKÝ HRAD

NOC KOSTELŮ
29.05.26

ODVAHA

WWW.NOCKOSTELU.CZ

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA MODLITEBNY

18:00 -22:00 hodin

VEŘEJNÁ ZKOUŠKA SOUBORU CHVAL

LONGEVITY Klub zdraví DLOUHOVĚKOST ADVERTISTÉ SMÍCHOV

Klub zdraví CASD Smíchov

JAK NESTÁRNOUT

Ing. ROBERT ŽIŽKA, MHSc.
SPECIALISTA MEDICÍNY ŽIVOTNÍHO STYLU

Jak si zachovat dobrou funkci střev a močového měchýře
Jak si uchovat dobrou funkci kloubů

sobota 23. května 2026 od 14:00 hod.

Těším se na vás
Tým Klubu zdraví

Sbor CASD Praha Smíchov, Peroutkova 57
Spojení: Bus č.137, TBus č.52 stanice Urbanova

Výlet T.O.M. 17. 5. 2026

"Krásné vyhlídky II"

Sraz: v 9:15 hod – metro C - Háje

Odjezd RegBus č. 383 směr Struhařov – U Hřiště v 9:30 hod.

Příjezd Struhařov v 10:12 hod.

Trasa: Začínáme na stanici busu Struhařov U Hřiště¹ odtud do ulice U Rybníčku poté vpravo ulicí K Průhonu kolem Hliněného rybníka po červené TZ. Dále ulicí V Zahradkách na NS Krásné vyhlídky směrem na Klokočnou² kolem lípy na rozcestník Klokočná³ s pomníčky, zvoničkou, studánkami a odpočinkovým místem. Dále po NS na další vyhlídku⁴ až k rozcestníku Koloděje⁵, kde překonáme Struhařovský potok kolem Zittův mlýn⁶ k cyklo rozcestníku Mnichovice až na železniční zastávku Mnichovice^{ci}

Návrat vlakem S9: Mnichovice směr Praha hl. nádraží xx28; xx58

Délka trasy cca 5,9 km

Na procházku Vás zve Jarda s Radkem

Autorské ČTENÍ z životopisu 2

Miloslav
Žalud

SOBOTA
16. KVĚTNA 2026
ve 14 HODIN

MODLITEBNA SBORU
CASD PRAHA – SMÍCHOV
PEROUTKOVA 57
PRAHA 5 – SMÍCHOV
MALÝ SÁL – UČEBNA

www.casdsmichov.cz

Modloslužba v Izraeli

1. Královská 12,28-16,34

KRÁL JEROBOAM VLÁDL SEVERNÍM KMENŮM, KTERÝM SE ŘÍKALO IZRAEL, A KRÁL ROBOAM VLÁDL JIŽNÍMU KRÁLOVSTVÍ ZVANÉMU JUDA.

KRÁL JEROBOAM MÁ ALE OBAVY, ŽE JESTLIFE BUDOU OBYVATELÉ JEHO KRÁLOVSTVÍ CHODIT UCTÍVAT BOHA DO CHRÁMU V JERUZALÉMĚ, KRÁL ROBOAM JE ZÍSKA ZPĚT PRO SVÉ KRÁLOVSTVÍ. ABY TOMU ZABRÁNIL, NECHÁ JEROBOAM ZHOTOVIT DVĚ ZLATÁ TELATA...

PŘED LETY, KDYŽ NÁŠ LID VYŠEL Z EGYPTA, UCTÍVAL TOHOTO BOHA. UCTÍVEJTE HO I NYNÍ A NEBUDETE SE MUSET VYDÁVAT NA TAK DLOUHOU A NAMÁHAVOU CESTU DO JERUZALÉMA.

JEROBOAM DAL LIDU MODLY K UCTÍVÁNÍ A ZDÁ SE MU, ŽE V KRÁLOVSTVÍ JE VŠECHNO V NEJLEPŠÍM POŘÁDKU. AŽ JEDNOHO DNE...

NÁŠ SYN JE VELMI NEMOCNÝ, JEROBOAME. BOJÍM SE O NĚJ.

TO JÁ TAKÉ. KDYBYCH TAK ZNAL - ALE VŽDYŤ JÁ ZNÁM NĚKoho, KDO...

Pokračování příště